

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 462. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992356641056/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

opgive alt Købmandsvæsen og følge Otto som Væbner. Skulde man ikke den Dag idag kunne genfinde disse Synsmaader i en præjsisk Kavalleriofficers og en præjsisk Købmands Holdning overfor hinanden?

I Virkeligheden er dette en Poesi for Kavalleri-Officerer. De eneste Væsener, hvis Sjæleliv Fouqué formaar at beherske her i Bogen, det er Hestene, og det af samme Aarsag som det lykkedes ham at gøre Undine levende, fordi Sjælestudiet her kan nøjes med det Elementære. En ganske lignende Vigtighed tillægges jo ogsaa i Ingemanns Romaner de mælkehvide Dystløberhingste og de sorte staaalklædte Stridsheste. Naar Drost Peder Hessel i en maarskindsbræmmed Skarlagenskappe og med en hvid Fjæderbusk i Hatten holder midt paa Vejen paa en høj staaalgraa Hingst, og der ved Ridderens Side staar hans lille sortsmudsede Væbner Claus Skirmen med en vever urolig lille Nordbagge ved Haanden, da ligger ogsaa her al den Karakteristik, hvortil Digteren er i Stand, i den høje staaalgraa Hingst og den lille hurtige Nordbagge; det er Drostens og hans Væbners livagtige Portræter.

Og saaledes hos Fouqué: Folkos Hest skildres som en slankhalsed, letfodet Hingst af sølvgraa Farve. «Da den kom i Gabriels Nærhed, højede den paa sin Rytters Vink Forbenene, foer saa med Vælde i Vejret og derpaa med saa slanke Spring, at den næsten syntes at flyve, og de gyldne Bjælder paa Sadel og Hovedtøj toned yndigt, tilbage til sin Plads. Der stod den lydig stille, et smykket Billede, og drejede det fine, smidige Hoved under det rige Skabrak ligesom smigrende og spørgende, om den havde udført Alt rigtigt?» — Galanteri, Æresfølelse, Troskab! hvad er der mere i Ridderne?

«Underligt stak overfor den Archimbalds Ganger af, tigret med hvidt Skum, der stejlede og sparkende truede med at sprænge de Sølvkæder, med hvilke to Væbnere af alle Kræfter søgte at holde den tilbage. Dens Øjne luede saa heftigt, at man vel kunde sammenligne dem med brændende Fakler, og med det højre Forben stampede den vældigt i Jorden, som hulede den sin stærke Rytters Fjende en Grav.» — Djærvhed, brændende Kamplyst, ubændig Kraft! hvad er der mere i Ridderne?

Ridder Otto faar en Hest af sin Fader. «Ynglingen ilte ned og saa, hvorledes der nedenunder stod en Mængde Stridsmænd om en lysebrun Hest med gyldne Tøjler. Sid nu straks op,